

Nukunu

OKO
HURIKÁNU

Prohlédnutí iluzí

MAITREA

OKO
HURIKÁNU

OKO HURIKÁNU

Prohlédnutí iluzí

Nukunu

Přeložil Kamil Pinta

MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Nukunu

[Hare has no horns. Česky]

Oko hurikánu : prohlédnutí iluzí / Nukunu ; z anglického originálu

A hare has no horns ... přeložil Kamil Pinta. -- První vydání v českém jazyce. --

Praha: Maitrea, 2016. -- 121 stran

ISBN 978-80-7500-200-6

111.61 * 233-852.5U * 159.922 * 2-584.5 * 130.1/.3 * 159.923.2 * 165.322 * 2-312.6

– skutečnost

– májá

– vědomí

– duchovní cesta

– duchovní zkušenosti

– sebepoznání

– duchovní poznání

– duchovní probuzení

– populárně-naučné publikace

– rozhovory

13 – Filozofie ducha [5]

Nukunu

Oko hurikánu

A Hare Has No Horns

Copyright © Nukunu Jørgen Larsen, 2011

Translation © Kamil Pinta, 2015

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2016

ISBN 978-80-7500-200-6

*Tuto knihu věnuji všem báječným
duchovním hledačům a učitelům, s nimiž
jsem měl to štěstí se v životě setkat.*

*I díky jejich zájmu mě dodnes baví
prozkoumávat toto nezměrné tajemství.*

PŘEDMLUVA

Slovní spojení „oko hurikánu“ je metaforou stavu, kterého musíme dosáhnout, chceme-li strhnout závoj iluzí.

Svět, který vnímáme našimi šesti smysly (šestým je myšlení), není skutečný. Svět vnímaný smysly je zástěrkou, clonou zakrývající skutečnost.

Můžete se zeptat: „Jaký je rozdíl mezi skutečným světem a světem vnímaným smysly?“

Skutečný svět nepodléhá změnám, je stále stejný. On a vy, vaše nejni-
ternější realita, jste jedním.

Skutečný svět je pravým, blaženým, čirým a absolutním vědomím.

Svět iluzí – projevený svět – je proměnlivý, věčně v pohybu. Zdá se, že existuje, při hlubším pohledu v něm však nenajdete nic trvalého. Je nestálý a prchavý. Východní filosofové jej nazývají *májá* (velkou zdí reality).

Svět iluzí je plný bolesti a utrpení. Vzbuzuje pocit odcizení a oddělenosti.

Skutečný svět je ve světě iluzí skryt. Jak naznačuje rčení „Zajíc nemá rohy“, je třeba podívat se hlouběji, probořit zeď *májá*.

Jak na to? Musíme se naučit rozlišovat mezi iluzí a skutečností.

---

* Původní název knihy – „*Hare Has No Horns*“ (Zajíc nemá rohy) – je rčením, jímž autor rovněž poukazuje na nutnost vzdát se klamných představ – pozn. překl.

Rozlišovat znamená „vidět srdcem“. Znamená to prožívat bez nálepek a pojmů. Proto mluvím o „vidění srdcem“ – srdce nezná slova; zná jen důvěrnou blízkost.

Srdce je čtvrtou dimenzí. Když vnímáte zkušenost v tomto rozměru, jste s ní zajedno, nic vás od ní nedělí, a trojrozměrný svět je ve čtvrtém rozměru obsažen.

Tento způsob vnímání je absolutně uspokojující a celistvý. Je to, jako bychom doslova žili v tom, co vnímáme.

Tento rozměr je prostý utrpení a je prožíván jako podivuhodná prázdnota. Podivuhodná proto, že je nevysvětlitelná; nelze ji popsat slovy. Je *mystická*.

Přestože ji nelze pojmenovat, lze na ni alespoň ukazovat a má smysl ji hledat.

A ještě jedna věc: přestože ji mysl nepřetržitě hledá, už z podstaty věci ji nemůže pochopit; jakmile se ale tato mysl přiblíží k pravdě, utiší se.

Tím, co hledáme, jsme my sami. Jsme dokonalí a úplní. To je náš přirozený stav, s nímž jsme ztratili kontakt, protože jsme se nechali pohltit *májá*. Slova ukazující k pravdě mohou rozeznít cosi tak hluboko v nás, že procitneme k tomu, čím jsme. Tato „chvilí jasnosti“ může trvat zlomek vteřiny, několik hodin, dnů, nebo po zbytek naší fyzické existence v tomto těle.

Otázky a odpovědi, z nichž je sestavena tato útlá knížka, mají ukazovat cestu k pravdě a usnadnit vám její hledání. Při čtení některých pasáží možná zjistíte, že vaše mysl utichla! Došlo k rezonančnímu efektu zvanému transmisi.

Následující otázky mi byly položeny při satsanzích během posledních dvou let.

Bud'te normální

Otázka 1:

Připadá mi, že abych dosáhl osvícení, musím se proměnit v něco jiného, než čím jsem teď. Je to tak?

prosinec 2009

Nukunu:

Ano i ne. Ano, protože jste se vzdálil svému přirozenému stavu. Ztratil jste kontakt se svým skutečným já. Ztotožňujete se se svou sobeckou myslí, a proto žijete v oddělenosti a bolesti.

Jste čirým vědomím, které je matkou všeho; vědomí je tedy také realitou dvojnosti „já – zkušenost“. V nevědomém stavu vědomí věří, že je pouhým střípkem sebe sama: že je „já“. V nevědomém stavu tedy věříme, že jsme odděleným jsoucnem obdařeným myslí (subjektivitou), které přebývá v objektivním světě, od něhož jsme my – subjekt (sobecká mysl) – oddělení. Takže ano, musíme se vrátit ke své přirozenosti, abychom poznali, že naší totožností je vědomí. Přitom ale platí, že vědomím jsme stále, ať tomu věříme, nebo ne.

Při jednom satsangu se mě kdosi zeptal: „Pokud dosáhnu osvícení, co bude s mou rodinou? Kdo se o ně postará?“ Odpověděl jsem: „Tatáž realita, která se o ně stará teď. Vy se jen domníváte, že se o ně staráte. Realita o ně pečuje bez ohledu na vaše domněnky!“ Život je děj, který pokračuje nehledě na to, co si myslíme. Ve své nevědomosti věříme, že jsme to my, kdo rozhoduje a volí. Z hlediska probuzené mysli však neexistuje

žádné oddělené jsoucno, které by neslo zodpovědnost. Jediným konajícím i předmětem konání je samo vědomí.

Nemusíte se tedy proměňovat v něco, čím nejste. Být osvícený znamená být jednoduše tím, čím jste vždy byl a budete, ať si to uvědomujete, nebo ne. Jak si to můžete uvědomit? Tak, že se odevzdáte tomu, co je, necháte věcem volný průběh. Pak se mysl uvolní a přestane bojovat sama se sebou. Jakmile tento boj ustane, to, čím jste a čím vždy budete, se rázem projeví.

Všechno je vědomí

Otázka 2:

Co znamená všudypřítomnost, vševědoucnost a všemohoucnost?

Prosinec 2009

Nukunu:

Všichni lidé jsou všudypřítomní, vševědoucí a všemohoucí! Ne každý si to ale uvědomuje.

Když se díváte na nebe, nebo na jakýkoli jiný předmět, máte za to, že pozorujete subjektivní obraz něčeho, co existuje vně vás. Myslíte si, že nebe je objektivní jev a že to, co vám ukazuje vaše mysl, není objektivní nebe, ale pouze jeho odraz.

Mysl ve své pomýlenosti rozkládá každou zkušenost na tři části: objektivní nebe, subjektivní zobrazení nebe (nebe proměněné myslí v osobní zkušenost) a konečně vás, prožívající subjekt. Lidé dvacátého a jednadvacátého století byli a jsou vychováni v tomto paradigmatu. Všichni věří, že tomu tak je, přestože existenci objektivního světa, jehož subjektivní obraz má lidská mysl tvořit, nelze prokázat.

Moderní věda a kvantová fyzika dodnes marně hledají důkaz existence hmoty. Vědci, kteří hmotu zkoumají, se shodují v závěru, že jediné, co existuje, je energie. Hlubší zkoumání pak ukazuje k svrchované existenci vědomí. Kvantová fyzika tak v poslední době vstupuje na půdu mystiky.

V okamžiku probuzení člověk jednoduše „ví“, že vše, co vnímá, je psychický jev. Ví to; všechno je vědomím. Jak si tím může být jistý? Protože s probuzením přichází uvědomění, že já sám jsem vědomím.

Probuzený člověk prožívá svět jevů zevnitř, neodděluje ty a já. Místo „já a svět“ říká „já jsem svět“. Je to jako ve snu: snící vytváří imaginární světy. A ráno? Když se probudíte, sen se vším, co obsahoval, se rozplyne a ten, kdo jej snil, vyjde opět najevo. Byl tu celou dobu, jen jste si ho neuvědomovali.

Při duchovním probuzení dochází k něčemu podobnému: přestáváme se ztotožňovat s egem (postavou ve snu) a identifikujeme se s vědomím (tím, kdo sní).

Když se ráno probudíme, víme, že sny, které se nám v noci zdály, jsou výplody naší mysli. Stejně tak když se probudíme duchovně, víme, že život, který se odvíjel, odvíjí a bude odvíjet, je dílem nás jako vědomí. V tomto smyslu jsme tvůrci svých životů a v tomto smyslu jsme všudypřítomní, vševědoucí a všemohoucí!

Toto tvrzení nemůže pochopit člověk, který pohlíží na život dualisticky. Dokud jsme přesvědčení, že existuje vnější svět, do něhož jsme vrženi, nemůže takové konstatování dávat smysl.

Představa, že jsme kdekoli a v kterémkoli okamžiku součástí kteréhokoli předmětu, je dualistickému chápání cizí. Copak je to možné? Jak bychom mohli být současně mořem, stromy i člověkem, s nímž hovoříme? Všudypřítomnost, vševědoucnost a všemohoucnost jsou pravdy, které může pochopit jen osvětlená mysl.

Na všech církevních pohřbech, kterých jsem se v Dánsku účastnil, pronesl kněz při obřadu větu: „Hospodin dal, Hospodin vzal, jméno Hospodinovo buďž požehnáno.“ Tato slova lze chápat dvojím způsobem. Exotericky – z hlediska běžné dualistické mysli – znamenají cosi jako: Hospodin, Otec, Bůh, dává člověku tělo a opět mu je bere. Představu,